

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Danielou Hnídkovou, advokátkou se sídlem Jablonec nad Nisou, Podhorská 434/6, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o přezkoumání rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 29. 6. 2010, č. j. 787/2009-OJ-SO/21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2014, č. j. 6 A 198/2010 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 29. 6. 2010, č. j. 787/2009-OJ-SO/21, kterým byl jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem podle § 71 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a statní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), na svoji žádost přeložen dnem 1. 7. 2010 k Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou.

V žalobě uvedl, že od června 2009 působil ve funkci soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem. Dne 26. 2. 2010 a 27. 4. 2010 z osobních a zdravotních důvodů požádal o přeložení k výkonu funkce k Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou. Tuto žádost podáním ze dne 29. 6. 2010 (k poštovní přepravě podanou dne 30. 6. 2010) vzal zpět. Dříve

tak nemohl učinit, neboť ve dnech 17. 6. – 24. 6. 2010 prodělal oční operaci šedého zákalu na obou očích. Zpětvzetí žádosti ministryně nevyhověla s tím, že jí bylo doručeno až dne 2. 7. 2010, tedy až po rozhodnutí o žádosti a dokonce po účinnosti přeložení. Žalobce namítl, že právo vzít žádost zpět přísluší žadateli podle § 45 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), až do okamžiku vydání rozhodnutí. Vydání rozhodnutí je předání stejnopisu jeho písemného vyhotovení k doručení, a pokud sám správní orgán doručení provádí, na písemnosti datum vyznačí se slovy „Vypraveno dne“. Žalobce na svých podáních včetně zmíněného zpětvzetí uváděl adresu svého bydliště jako adresu doručovací, nicméně napadené rozhodnutí ministryně bylo zasláno Krajskému soudu v Ústí nad Labem, ačkoliv se doručuje do vlastních rukou účastníka, a originál daného rozhodnutí navíc postrádá zmíněný dovětek s údajem o vypravení. Žalobce v návaznosti na výše uvedené připomněl závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž se základní zásady činnosti správních orgánů plynoucí ze správního řádu vztahují nejen na klasické správní řízení, ale na veškerou činnost orgánů veřejné správy, tedy i na činnost ministra spravedlnosti jako vykonavatele státní správy soudů. Žalobce měl za to, že dosud nebylo platně o zpětvzetí jeho žádosti rozhodnuto, dané rozhodnutí tedy nemohlo nabýt právní moci a účinnosti, neboť mu dosud nebylo oznámeno a zpětvzetí žádosti je účinné.

Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí zamítl. Vyšel z toho, že podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu není vyloučeno, aby ministr spravedlnosti dané rozhodnutí doručoval prostřednictvím předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem. Žádost o takové doručení je úkonem směřujícím k doručení napadeného rozhodnutí a den odeslání takové žádosti spolu s příslušným rozhodnutím je pak dnem vydání rozhodnutí. Samotné rozhodnutí bylo adresováno žalobci jako účastníku řízení a také mu bylo osobně doručeno. Rozhodnutí o přeložení nemuselo být podle městského soudu žalobci zasíláno do vlastních rukou cestou držitele poštovní licence a žalovaný mohl využít i jiný způsob doručení. Správní řád ani zákon o soudech a soudcích doručení prostřednictvím daného krajského soudu nevylučuje. Městský soud přisvědčil názoru žalobce, že napadené rozhodnutí mělo být označeno údajem „vypraveno dne“ a nevyznačení tohoto údaje lze považovat za opomenutí žalovaného. Napadené rozhodnutí nicméně bylo zasláno spolu se žádostí o předání Krajskému soudu v Ústí nad Labem faxem dne 30. 6. 2010 a následně odesláno dne 1. 7. 2010. Informace o okamžiku učinění úkonu k doručení je objektivně zjiřitelná ze spisu a vytýkaný nedostatek nepředstavuje takovou vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Rozhodující je podle městského soudu to, že zpětvzetí žádosti bylo žalovanému doručeno poté, kdy bylo již vydáno rozhodnutí o přeložení. Pro posouzení důvodnosti žaloby pak soud shledal nevýznamným, že napadené rozhodnutí žalobce osobně převzal až dne 19. 7. 2010, byť k přeložení došlo dnem 1. července 2010. Okamžik nabytí právní moci rozhodnutí a jeho účinků nemůže ovlivnit závěr o tom, kdy napadené rozhodnutí bylo podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu vydáno.

Proti tomuto rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel shrnul dosavadní průběh řízení a předně namítl, že rozhodnutí ministryně považuje za rozporné se základními zásadami definovanými v § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu. Smyslem jednání stěžovatele bylo

pokračování

dosáhnout zpětvzetí žádosti o přeložení k výkonu funkce soudce k jinému soudu. Po prodělaných operacích šedého zákalu v rozpětí 17. 6. 2010 až 24. 6. 2010 je nebyl schopen v následujících dnech podat a učinil tak ihned, kdy mu to zdravotní stav umožnil. Správní orgán nevyložil jeho postup při zpětvzetí žádosti o přeložení k výkonu funkce v souladu s jeho vůlí. Stěžovatel dále setrval na důvodech uvedených žalobě a dodal, že nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle něhož absence povinného údaje na napadeném rozhodnutí je sice vadou řízení, avšak tato vada nemohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Údaj o vypravení totiž představuje povinný a zákonem stanovený údaj mající konstitutivní účinek, který je rozhodný pro určení okamžiku vydání rozhodnutí. Pokud soud ze správního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí bylo odesláno 1. 7. 2010, navíc bez vyznačení povinného dodatku, je zřejmé, že stěžovatel před tímto datem (již dne 30. 6. 2010) předal k poštovní přepravě písemně provedené zpětvzetí žádosti. Napadené rozhodnutí ministryně tedy nebylo doposud platně vydáno.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu nevyklučuje, aby ministr spravedlnosti svá rozhodnutí doručoval prostřednictvím předsedy příslušného krajského soudu. Žádost o takové doručení (průvodní dopis s takovou žádostí) je pak úkonem směřujícím k doručení rozhodnutí a den odeslání této žádosti (spolu s příslušným rozhodnutím k předání) je dnem vydání rozhodnutí. Nedostatkem bylo, že na doručovaném rozhodnutí nebyl uveden údaj o vypravení, ze správního spisu však byla příslušná data úkonů směřujících k doručení objektivně zjištělná. Striktní nedodržení postupu podle správního řádu nemůže znamenat, že rozhodnutí nebylo doručeno. Uvedený nedostatek nepředstavuje takovou vadu řízení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že zpětvzetí žádosti stěžovatele o přeložení k Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou bylo ministryni spravedlnosti doručeno až po vydání napadeného rozhodnutí o tomto přeložení, a tedy žádosti stěžovatele o zpětvzetí jeho původní žádosti nemohlo být vyhověno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z hlediska uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Rozhodnutím, které bylo v dané věci předmětem přezkumu ze strany městského soudu, přeložila ministryně spravedlnosti stěžovatele k výkonu funkce soudce k Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou. Postupovala přitom podle § 73 zákona o soudech a soudcích, podle něhož „[o] přeložení soudce rozhodne ministr spravedlnosti po projednání s předsedou soudu, k němuž je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce k okresnímu soudu v jeho obvodu, a po projednání s předsedou soudu, z něhož je soudce překládán, popřípadě s předsedou příslušného krajského soudu, jde-li o přeložení soudce okresního soudu v jeho obvodu. Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné“ (odst. 1), přičemž „není-li stanoveno jinak, platí pro řízení a rozhodnutí přiměřeně ustanovení správního řádu“ (odst. 2).

Výklad citovaného ustanovení, pokud jde o povahu rozhodnutí ministra a jeho následný soudní přezkum, provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2009, č. j. 5 As 13/2009 - 31 (toto i všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů jsou

dostupná na www.nssoud.cz), na který účastníci v projednávané věci shodně odkazují. Nejvyšší správní zde mimo jiné konstatoval, že „... jde o rozhodování o 'návrhu', který podává zpravidla předseda soudu, k němuž má být soudce přidělen, ale může tak učinit i sám soudce. Na rozhodnutí ministra spravedlnosti, ať již kladné či příp. i záporné, je třeba především nutno nazírat jako na rozhodnutí v 'materiálním' slova smyslu, bez výslovně předepsaných náležitostí jeho písemného vyhotovení. Je třeba proto vycházet z obecných principů a základních standardů správního řízení. Vzhledem k tomu, že veškerý výkon exekutivních pravomocí orgánů veřejné moci musí být jak co do případů a mezí, tak i co do způsobů v souladu se zákony (čl. 2 odst. 2 Listiny, čl. 2 odst. 3 Ústavy), musí být respektovány nesporně i zásady činnosti správních orgánů obsažené v § 2 - § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Ustanovení § 73 odst. 2 zákona o soudech a soudcích odkazuje na přiměřené použití správního řádu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu ustanovení, která obecně odkazují v řadě právních předpisů na použití správního řádu, jsou nadbytečná a nemají normativní význam; správní řád, resp. jeho jednotlivá ustanovení se podle svého § 1 použije na postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávních celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy vždy, nestanoví-li zvláštní zákon nějaký jiný postup. Není pochyb o tom, že základní zásady činnosti správních orgánů podle nového správního řádu (§ 2 - § 8, § 177 odst. 1) se díky mnohem širší věcné působnosti (oproti zák. č. 71/1967 Sb.) vztahují nejen na klasické správní řízení, které spočívá v rozhodování o právech a povinnostech osob, ale, a to nejen 'přiměřeně', na veškerou činnost orgánů veřejné správy, na kterou se správní řád vztahuje. Ministr spravedlnosti, jak již bylo uvedeno výše, nepochybně v dané věci vystupuje nikoli jako orgán moci soudní či zákonodárné, ale jakožto vykonavatel správy soudů, tj. veřejné správy *sui generis*; musí proto při výkonu správy ... postupovat v intencích ustanovení správního řádu, která z povahy věci přicházejí v úvahu. V tomto řízení a pouze v souvislosti se správním aktem v něm učiněným (přeložení, přidělení) je na místě dovolávat se přiměřeného užití správního řádu; přitom je však vždy nutno postupovat v souladu se zásadami obsaženými v § 2 až § 8 správního řádu“.

V návaznosti na výše citovanou právní úpravu a její výklad provedený zdejší soudem, lze především vyjít z toho, že ministryně spravedlnosti měla v projednávané věci postupovat mimo jiné podle ustanovení správního řádu „přicházejících v úvahu“; o tom ostatně není mezi účastníky sporu. Spor se zde naopak týká především toho, zda napadené rozhodnutí ministryně bylo řádně vydáno, respektive doručováno, a to s ohledem na zpětvzetí žádosti stěžovatele o přeložení k výkonu funkce soudce k Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou. Relevantní právní úpravu zde představuje především ustanovení § 45 odst. 4 správního řádu, jehož aplikace v řízení o žádosti soudce o přeložení podle § 71 zákona o soudech a soudcích nepochybně přichází v úvahu. Podle tohoto ustanovení „[ž]adatel může zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět; toto právo nelze uplatnit v době od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do zahájení odvolacího řízení“. Citované ustanovení je projevem dispoziční zásady a umožňuje žadateli se žádostí jím podanou nakládat, nicméně taková dispozice je omezena pouze do doby vydání rozhodnutí správního orgánu o podané žádosti (proti rozhodnutí o přeložení soudce není odvolání přípustné, proto v tomto řízení zpětvzetí žádosti v průběhu odvolacího řízení nepřichází v úvahu). Tato zákonná konstrukce byla pro účely správního řádu zvolena z toho důvodu, že případné zúžení předmětu (zpětvzetí žádosti), k němuž by došlo až po vydání rozhodnutí, tedy poté, co jím je již daný správní orgán vázán a může ho měnit jen způsobem zákonem stanoveným, by bylo již bezpředmětné, neboť by správní orgán, který

pokračování

rozhodnutí vydal, neměl žádnou procesní možnost, jak se zúžením předmětu (zpětvzetím) žádosti naložit (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. BOVA – POLYGON, Praha 2012, str. 484 - 485). Definici okamžiku vydání rozhodnutí pak obsahuje přímo samotný správní řád, který v § 71 odst. 2 písm. a) uvádí, že „[v]ydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: 'Vypraveno dne:'.“

Mezi účastníky není v projednávané věci sporu o tom, že na napadeném rozhodnutí ministryně spravedlnosti slova „*Vypraveno dne*“, jak vyžaduje citovaný § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, vyznačena nejsou. Žalovaný shodně s městským soudem zaujal názor, že uvedená skutečnost sice představuje vadu řízení, avšak ta nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť informace o okamžiku předání rozhodnutí k doručení je ze spisu zjistitelná. Stěžovatel naproti tomu setrvává na tom, že údaj o vypravení je pro určení okamžiku vydání rozhodnutí určující. Bylo-li navíc dané rozhodnutí předáno k doručení dne 1. 7. 2010 a stěžovatel podal zpětvzetí žádosti k poštovní přepravě již dne 30. 6. 2010, nebylo podle něj rozhodnutí ministryně platně vydáno. Vedle toho upozornil i na skutečnost, že přestože na žádostech adresovaných žalovanému uváděl adresu svého bydliště jako adresu pro doručování, přičemž napadené rozhodnutí se doručuje do vlastních rukou účastníka, bylo toto rozhodnutí zasláno Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

Pro posouzení projednávané věci je tedy nutno zabývat se s ohledem na vznesené kasační námitky tím, zda vůbec bylo dané rozhodnutí ministryně vydáno ve smyslu citovaného § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu a případně kdy se tak stalo (respektive zda se tak stalo před zpětvzetím žádosti o přeložení ze strany stěžovatele).

Nejvyšší správní soud ze správního spisu v tomto ohledu v dané věci ověřil, že k rozhodnutí ministryně o přeložení stěžovatele k výkonu funkce u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou je připojeno „hlášení“ o doručení faxem ze dne 30. 6. 2010, a to na číslo, které dle ostatních písemností založených ve spise patří Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Dne 1. 7. 2010 pak žalovaný dle výpisu z jeho spisové služby odeslal Krajskému soudu v Ústí nad Labem k rukám jeho předsedy uvedené rozhodnutí spolu se žádostí o předání rozhodnutí stěžovateli. Zpětvzetí žádosti o přeložení k výkonu funkce k Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou datované dnem 29. 6. 2010 předal stěžovatel k poštovní přepravě dne 30. 6. 2010 na poště v Jablonci nad Nisou a dle podacího razítka bylo toto podání žalovanému doručeno dne 2. 7. 2010.

Právní úprava doručování rozhodnutí správních orgánů vychází především z § 19 správního řádu, na který ostatně výslovně odkazuje i citovaný § 71 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Podle § 19 správního řádu „[p]ísemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen 'obecní úřad') nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie“ (odst. 1). „Není-li možné písemnost doručit prostřednictvím

veřejné datové síť do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti“ (odst. 2). „Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu“ (odst. 3).

Jak plyne z citovaného § 19 odst. 1 správního řádu, zákon předpokládá jako přednostní doručovací formu předně doručování prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, případně pak doručování přímo samotným správním orgánem. Doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb je až následnou formou doručení využitelnou tehdy, pokud výše uvedené způsoby doručení nelze použít nebo je jejich využití neúčelné či nevhodné. V projednávané věci žalovaný doručoval stěžovateli napadené rozhodnutí prostřednictvím předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem. V této souvislosti je především nutno připomenout, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy soudů, přičemž mezi orgány státní správy soudů patří mimo jiné též předsedové krajských soudů (§ 119 odst. 1 a 2 zákona o soudech a soudcích). Žalovaný pak vykonává státní správu vrchních, krajských a okresních soudů buď přímo, nebo prostřednictvím předsedů těchto soudů (§ 120 odst. 1 téhož zákona). S ohledem na výše uvedené lze proto podle Nejvyššího správního soudu akceptovat, pokud v projednávané věci napadené rozhodnutí doručoval žalovaný jako ústřední orgán státní správy soudů prostřednictvím orgánu státní správy krajského soudu, tedy prostřednictvím předsedy uvedeného soudu. Odeslání napadeného rozhodnutí předsedovi krajského soudu společně s přípisem, aby bylo rozhodnutí stěžovateli předáno, tak lze považovat za provedení úkonu k doručení takového rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) zákona o soudech a soudcích, aniž by přitom byla porušena některá ze zásad správního řízení, na které stěžovatel upozorňuje.

V návaznosti na výše uvedené je možno ještě poznamenat, že fyzické osobě lze podle § 20 odst. 1 věta za středníkem správního řádu písemnost doručit, kdekoli bude daná osoba zastížena. Takové doručování přitom má přednost před doručováním na adresy účastníka v pořadí dle téhož ustanovení. Lze proto připustit, aby soudci byly doručovány písemnosti žalovaného týkající se státní správy soudů prostřednictvím předsedy příslušného soudu na pracovišti, kde se předpokládá přítomnost soudce. Tyto závěry sice neplatí absolutně a lze si představit i situaci (např. předpokládaná dlouhodobá nepřítomnost soudce na pracovišti ze zdravotních důvodů), kdy bude na místě doručovat takové písemnosti do datové schránky daného soudce či prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (a to případně i na jím uváděnou adresu pro doručování). V projednávané věci však postup žalovaného i v tomto ohledu ob stojí. Argumentuje-li totiž stěžovatel tím, že na svých podáních uváděl adresu pro doručování, což žalovaný nereflektoval, je třeba připomenout, že požadavek účastníka řízení vůči správnímu orgánu, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování, je třeba chápat jako podání ve smyslu § 37 správního řádu, tj. jako úkon účastníka řízení směřující vůči správnímu orgánu. Z těchto důvodů musí takový úkon splňovat náležitosti stanovené v § 37 správního řádu a být učiněn zákonem stanoveným způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95). V projednávané věci však Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout, že stěžovatel je na původní žádosti o přeložení k výkonu funkce k Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou (ze dne 26. 2. 2010) adresované žalovanému, stejně tak jako na žádosti o přeložení k výkonu funkce k Okresnímu soudu v Semilech (ze dne 9. 3. 2010) označen předně svojí funkcí jako soudce Krajského soudu v Ústí nad Labem s tím, že je zde doplněn i údaj o jeho bydlišti. V žádosti ze dne 27. 4. 2010, v níž setrvává na své původní žádosti o přeložení k Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou, již údaj o jeho bydlišti schází zcela. Proto se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se stěžovatelem ani v tom, že by žalovanému ve smyslu shora citovaných požadavků řádně označil adresu, na kterou mu mělo být podle § 19 odst. 3 správního řádu doručováno. Ostatně ani případné řádné zvolení doručovací adresy nemá přednost před všemi ostatními způsoby doručování (viz taktéž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95).

Pokud pak jde o vzájemný vztah a časovou souslednost vydání napadeného rozhodnutí ministryně a podání zpětvzetí žádosti stěžovatelem, je z výše reprodukováného správního spisu a předchozích závěrů zdejšího soudu zjevné, že dané rozhodnutí, byť na něm absentuje uvedení údaje o dni vypravení, bylo vydáno ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu nejpozději dne 1. 7. 2010, kdy žalovaný toto rozhodnutí i se žádostí o předání rozhodnutí stěžovateli prokazatelně odeslal předsedovi Krajského soudu v Ústí nad Labem. Zpětvzetí žádosti o přeložení pak bylo žalovanému doručeno až den následující, tedy 2. 7. 2010. Podle § 37 odst. 6 správního řádu platí, že „[p]odání se činí u správního orgánu, který je věcně a místně příslušný. Podání je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo“. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem městského soudu, respektive žalovaného, v tom smyslu, že zpětvzetí žádosti došlo žalovanému až poté, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno. Pokud v této souvislosti stěžovatel upozornil na datum podání zpětvzetí k poštovní přepravě, Nejvyšší správní soud poznamenává, že datum předání písemnosti k poštovní přepravě může být relevantní pouze u úkonů, jejichž provedení je v řízení vázáno na lhůtu (viz § 40 odst. 1 správního řádu), což však není případ projednávané věci, neboť podání zpětvzetí na lhůtu vázáno není. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud za těchto okolností stěžovateli sdělil, že k jeho zpětvzetí žádosti o přeložení již nelze přihlédnout.

S ohledem na výše uvedené se tedy Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry městského soudu, který sice shledal v postupu žalovaného pochybení (spočívající v neuvedení data vypravení napadeného rozhodnutí), tato vada ovšem neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tento závěr je ostatně v souladu s konstantní judikaturou správních soudů, podle níž pokud soud sice shledá vadu řízení a bude se jednat toliko o vadu řízení, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, není to důvodem ke zrušení takového rozhodnutí (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51).

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal podanou kasační stížnost v žádné ze vznesených námitek za důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1. *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně 27. října 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu